

Αναίρεση που άσκησε στις 15 Σεπτεμβρίου 2010 η Télévision française 1 SA (TF1) κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα) την 1η Ιουλίου 2010 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-568/08 και T-573/08, M6 και TF1 κατά Επιτροπής

(Υπόθεση C-451/10 P)

(2010/C 328/27)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Télévision française 1 SA (TF1) (εκπρόσωπος: J.-P. Hordies, δικηγόρος)

Αντίδικοι κατ' αναίρεση: Métropole télévision (M6), Canal +, Ευρωπαϊκή Επιτροπή, Γαλλική Δημοκρατία, France Télévisions

Αιτήματα της ανααιρεσείουσας

Η ανααιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να κρίνει την παρούσα αίτηση αναίρεσεως παραδεκτή και βάσιμη·
- να αναίρεσει την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 1ης Ιουλίου 2010 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-568/08 και 573/08, M6 και TF1 κατά Επιτροπής·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

Η ανααιρεσείουσα επικαλείται δύο λόγους αναίρεσεως.

Η Télévision française 1 SA (TF1) προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι αγνόησε, επικυρώνοντας ως προς το ζήτημα αυτό τη θέση της Επιτροπής, την ύπαρξη σοβαρών δυσχερειών για την εκτίμηση του συμβατού της ενισχύσεως που έλαβε η France Télévisions με την κοινή αγορά, δυσχερειών που έπρεπε να οδηγήσουν στην κίνηση της επίσημης διαδικασίας έρευνας την οποία προβλέπει το άρθρο 108, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ. Με τον πρώτο λόγο αναίρεσεως, η ανααιρεσείουσα επικαλείται παραβίαση των περί του βάρους αποδείξεως και περί διεξαγωγής των αποδείξεων κανόνων καθόσον το Γενικό Δικαστήριο ζήτησε από τις προσφεύγουσες να αποδείξουν ότι υπήρχαν σοβαρές αμφιβολίες ως προς τον πραγματικό προσορισμό της κοινοποιηθείσας ενισχύσεως, χωρίς να ικανοποιηθεί από την απόδειξη της μη διαθέσεως των ενισχύσεων για τον προβλεπόμενο σκοπό.

Με τον δεύτερο λόγο αναίρεσεως, η ανααιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε νομική πλάνη κατά την εφαρμογή του άρθρου 106, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, κρίνοντας, αφενός, ότι οι μειώσεις των διαφημιστικών εσόδων της France Télévisions, έστω και οφείλονταν σε διαχειριστικά λάθη, μπορούσαν να αντισταθμιστούν με κρατικές ενισχύσεις και, αφετέρου, διευκρινίζοντας ότι η εφαρμογή του προμνησθέντος άρθρου δεν προϋπέθετε την εκτίμηση της αποτελεσματικότητας της λειτουργίας της δημόσιας υπηρεσίας.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Okresný súd Prešov στις 16 Σεπτεμβρίου 2010 — Jana Pereničová, Vladislav Perenič κατά S.O.S. financ, spol. sro

(Υπόθεση C-453/10)

(2010/C 328/28)

Γλώσσα διαδικασίας: η σλοβακική

Αιτούν δικαστήριο

Okresný súd Prešov

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγοντες: Jana Pereničová, Vladislav Perenič

Καθής: S.O.S. financ, spol. sro

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Είναι το εύρος της προστασίας του καταναλωτή την οποία προβλέπει το άρθρο 6, παράγραφος 1, της οδηγίας 93/13/ΕΟΚ ⁽¹⁾ του Συμβουλίου της 5ης Απριλίου 1993 σχετικά με τις καταχρηστικές ρήτρες των συμβάσεων που συνάπτονται με καταναλωτές (οδηγία 93/13/ΕΟΚ), τέτοιο ώστε να επιτρέπει, εφόσον διαπιστωθεί η ύπαρξη καταχρηστικών συμβατικών ρητρών, να θεωρηθεί ότι η σύμβαση στο σύνολό της δεν δεσμεύει τον καταναλωτή, εφόσον η λύση αυτή είναι ευνοϊκότερη για τον ίδιο;
- 2) Επιτρέπουν τα κριτήρια βάσει των οποίων μια εμπορική πρακτική χαρακτηρίζεται αθέμιτη κατά την έννοια της οδηγίας 2005/29/ΕΚ ⁽²⁾ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Μαΐου 2005, για τις αθέμιτες εμπορικές πρακτικές των επιχειρήσεων προς τους καταναλωτές στην εσωτερική αγορά και για την τροποποίηση της οδηγίας 84/450/ΕΟΚ του Συμβουλίου, των οδηγιών 97/7/ΕΚ, 98/27/ΕΚ, 2002/65/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου και του κανονισμού (ΕΚ) 2006/2004 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, να θεωρηθεί ότι, αν ο επιχειρηματίας αναφέρει στη σύμβαση συνολικό ετήσιο ποσοστό επιβαρύνσεως (ΣΕΠΕ) μικρότερο από το πραγματικό, η συμπεριφορά αυτή του επιχειρηματία έναντι του καταναλωτή μπορεί να θεωρηθεί αθέμιτη εμπορική πρακτική; Επιτρέπει η οδηγία 2005/29/ΕΚ, στην περίπτωση κατά την οποία διαπιστωθεί η ύπαρξη αθέμιτης εμπορικής πρακτικής, να επηρεαστεί το κύρος της συμβάσεως χορηγήσεως πιστώσεως και η επίτευξη των σκοπών των άρθρων 4, παράγραφος 1, και 6, παράγραφος 1, εφόσον η ακύρωση της συμβάσεως είναι ευνοϊκότερη για τον καταναλωτή;

⁽¹⁾ ΕΕ L 112, σ. 29

⁽²⁾ ΕΕ L 149, σ. 22